

[Kjær Rasmussen.]

anden og så vente med papirerne til senere. Mon ikke forslagsstillerne skulle tænke lidt mere over den problematik? Jeg tror ikke, vi kan være særlig uenige på det punkt.

SFs forslag har jo allerede opnået berømmelse som lovgivning for haremsforhold, storfamilier, gruppesex og homofile ægteskaber, i hvert tilfælde i den mere forskrækkede del af dagspressen. Allerede i forslaget's titel aner man nødvendigheden af at lovgive for faste samlivsforhold. Forslagsstillerne anerkender altså, at der skulle være en sådan nødvendighed. Men man har jo nok snævret sig noget ind på dette felt, ville jeg tro. Selv om der nok tales om storfamilier og homofile ægteskaber — altså nydannelser, det er blankt erkendt — så berører forslaget dog ikke selve rollemønstret.

Det rollemønster, der foreligger beskyttet med ægteskabslovgivningen, er ikke dikteret af selve samlivsforholdet, men af parternes forhold til noget tredje, nemlig børnene. Jeg vil gerne uddybe dette lidt. I væsentlige perioder kræver børnene én persons permanente nærvær og ligeledes i væsentlige perioder mindst én persons fulde arbejdsindsats. Den nærmeste person er ifølge traditionen moderen; det kan naturligvis også have visse biologiske årsager, det er givet. Det er således forsørgelse af børnene, der avler forsørgelsen af kvinden, og uden forsørgelsen af børnene savner forsørgelsen af kvinden enhver social begrundelse. Forstår man ikke dette grundforhold, vil man let som SF bringes til at stille forslag som det, der her går ud på at beskytte homofile ægteskaber. Man vil anerkende en social adfærd uden en social begrundelse, men man har jo ikke med sit forslag løbet storm mod noget kønsrollemønster, hvilket måske heller ikke har været meningen.

SF foreslår endvidere, at den ene part i et frit samlivsforhold skal kunne kræve dette anerkendt som ægteskabslignende forhold efter 3 år. Samtidig går man ind for, at den anden part skal kunne kræve separation alene. Mon ikke logikken har svigtet her? Jeg er sådan set enig med fru Hanne Budtz, som også var inde på det problem dér. Jeg kan ikke rigtig se, hvordan man

skal kunne praktisere disse lovparagraffer. Mon ikke der skulle have stået, at man også måtte forlange en enighed om at kræve forholdet anerkendt som ægteskabslignende forhold efter de 3 år?

Storfamilierne har et særligt afsnit i lovforslaget. Jeg ved ikke, om de har nogen begrundelse, men er det tilfældet, så må det da være i kraft af, at de skal frigøre de indblandede parter fra den snævre indbyrdes afhængighed, der gælder for isolerede ægteskaber. Skal de leve op til deres funktion som frigørelsesinstrument, så skulle der jo ikke være behov for beskyttelse.

Men vel, en afvikling af kønsrollemønstret vil kræve lovindgreb på en lang række områder. Det erkender vi, og skal paragrafferne om storfamilien have et par ord med på vejen, så må det jo nok blive det, at overøvrigheden burde have en pligt til at vejlede parterne og hjælpe dem med at opstille aftaler, forinden storfamilien etableres. Det er et detailspørgsmål, som man kan vende tilbage til i udvalget, hvis udvalget da tør diskutere problemet storfamilie.

Jeg vil gerne sige, at vor bestræbelse bør gå ud på at afvikle hele beskyttelseslovgivningen, den beskyttelseslovgivning, hvor det offentlige føler sig forpligtet til at gribe ind i og forme folks private samlivsforhold. Man må stille den enkelte frit, man må gøre alle samlevende selvstændige, man må kort sagt omvurdere den hidtil førte familiepolitik. Man skal have fat i det pres, der ligger hovedsagelig på forældre med børn, man må lempe dette pres og derved lempe den deraf flydende indbyrdes afhængighed. Uden en bekræftelse på den enkeltes selvstændige værd uanset familiefunktion vil man næppe nogen sinde nå til at lempe det pres, der ligger på minoriteterne. Det gælder jo i høj grad de homofile. De vil ikke automatisk blive anerkendt, fordi vi her giver dem lov til at gifte sig. Det gælder de ugifte kvinder; de isoleres, de inviteres ikke ud. Det er os en vederstyggelighed, at sådanne mennesker vurderes efter deres rolle og ikke efter deres menneskeværd, og jeg tror, vi har meget, meget, meget langt igen, før det danske samfund når frem til en anerkendelse af minoriteterne.

Jeg synes, læge Mogens Jacobsen i Kgs.